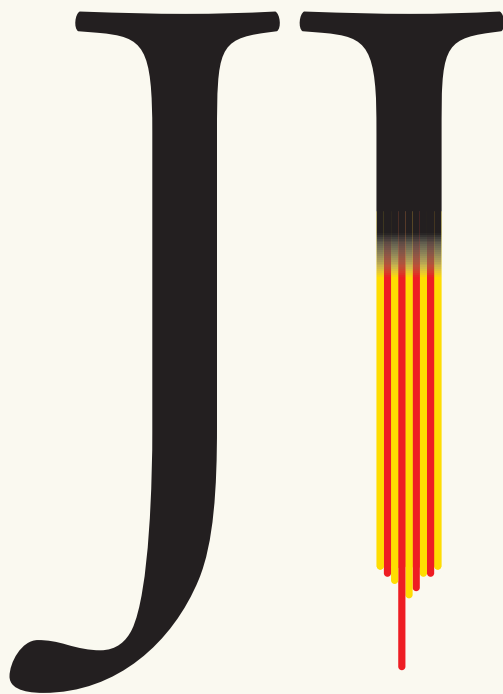

Al Tall.

Vergonya, cavallers, vergonya

Al Tall.

Vergonya, cavallers, vergonya

NOU REPERTORI ENTORN DE L'OBRA DE JAUME I

J

*EL DESCENS
ALS INFERNS*

Així com vell que passa els 90 anys,
es troba ací com ésser d'altre món,
estrany i arcaic vivent d'època antiga
des de la qual mira aquests temps futurs,
així i molt més em pren a mi mateix
com guaite el món del segle vint-i-u
i tot alhora contemple els temps mesclats.

Jo el noble en Jaume, per la gràcia de Déu rei d'Aragó, de
Mallorca i València, comte de Barcelona i de l'Urgell, senyor
de Montpeller.

Quan aquell fil d'alè que em mantenia s'escampà com un tel
inacabable, vaig lliurar la meua ànima al Senyor.
En aquell instant, el meu esperit es va enlairar des del meu
cos per damunt de la terra i de la mar i es va instal·lar al
centre de l'espai infinit aguardant novetats des d'un silenci
agut i i incert.

De sobte es va iniciar un vent ombrívol que pujava del centre
de la Terra formant un remolí des de l'origen i s'obria
ascendint amb grans remors, ascendint i ascendint i obrint
un cràter immens i fred, d'aigua, gel i ventisca girant al meu
voltant amb brogit de botzines bramulants i espantoses.
Dante Alighieri, el poeta de Florència, avançant-se al seu
temps, va aparéixer seré al meu davant i m'estenia els seus
braços suggerent.

Des d'aquell moment, jo sóc ben cert que em trobava a les
portes de l'infern i que em calia descendir als abismes de la
mà del poeta, perquè davant els meus ulls se m'oferia visitar
i observar el meu avern com un calvari d'estacions profundes
passades i futures.

Els deu cavalls amb la cua tallada en senyal de dol per la
meua mort arrossegant troços de la meua armadura
aparegueren galopant per dalt dels nostres caps, i renillant

furiós es precipitaren cràter avall. Els seguien gossos udolant per l'estrèpit dels metalls, que es llançaven a les potes dels cavalls mossegant-les com podien. La ventada del remolí em va absorbir veloç. Dante, agafant-me de la mà em conduïa en la caiguda darrere aquella comitiva pertorbadora.

I penetràrem al primer cercle de l'infern.
Davant els nostres ulls aparegué una turbamulta de sarraïns que anaven despenyant-se cap al fons del remolí. Vaig reconèixer-ho tot. Eren les víctimes massacrades pel meu exèrcit al Camp de Mallorca: uns sense cap, altres sense braços; ploïen peus i mans i dits esguitant sang que tintava de roig els blocs de gel del remolí infernal.
I JO M'ANAVA CONSUMINT.

Per una gorga estreta amb corvatures, els cavalls avançaven espantats i els gossos amb bots llargs els encaçaven mossegant-los les anques.

Accedírem al segon cercle de l'infern: una cova tancada i misteriosa que només s'il·luminava amb breus rellamps, m'oferí intermitent un espectacle que avergonyia el meu cor encongit: dones nues es veïen per dotzenes amuntegant-se entre elles i donant-se plaer que només els produïa grans dolors segons els brams dolents que proferien: les meues amants eren, les meues repudiades i les meues mullers. Tots els seus fills, fills meus, les socorrien sense obtindre remei a la seua luxúria reprovada.
I JO M'ANAVA CONSUMINT.

Amb empentes i colps, els esperits del mal ens transportaren a un altre cercle més profund. Estàvem a l'infern dels soberbis i envejosos. Dins un llac de fang i d'agulles de gel, Pere IV, rebesnet meu, amb la corona i un punyilet alçat en una mà, esgarrava el Llibre dels Furs. Agenollat en terra, Joan Sala, guia del poble en la Guerra de la Unió, engolia el bronze fos

de la campana amb que havia convocat els ciutadans contra els abusos del rei Cerimoniós.

I JO M'ANAVA CONSUMINT.

Els cavalls amb algun gos al llom, reprenguéren la cursa adolorida, davallant cap a un cercle més estret. Una pudor grossa i insuportable trobàrem en aquella planúria desolada. I començà una pluja d'aigua bruta, de neu i calabruix. Fred de l'infern em feia tremolar i les dents colpejaven amb violència. Dins uns murs de gros vidre romanien seguts als cadirals tots els compromisaris de Casp. Fra Vicent Ferrer, dret damunt una taula feia un contramiracle i oferia el País als Trastamara. Es va obrir una esquerda en la murada i una forta explosió de cristall viu va clavar-se a la terra amarrant-la a ponent. Castella de nou amenaçant. El cap em rodava furiós. Vaig perdre els sentits.

I JO M'ANAVA CONSUMINT.

I quan vaig despertar d'aquell malson, trobí dos cavalls morts i esquarterats pels claus dels gossos i les urpes ferotges. Na Germana de Foix em contemplava des de dins d'una esfera filferrosa que girava constant al seu voltant i escopinava espurnes d'un foc blau moradenc. Amb la boca de rap, Doña Germana emetia paraules castellanques, i els nobles valencians al seu voltant repetien ansiosos i maldestres cada mot amb les síl·labes travades.

I JO M'ANAVA CONSUMINT.

Dante em va traure fora d'aquell cercle i seguírem darrere dels cavalls malferits i acosats per la gossada, que descendint en pendent vertiginosa, van aturar-se al cim d'unes muntanyes cobertes per la neu morta i glaçada. Al nord jo veia el Rosselló, el Conflent i part de la Cerdanya que s'allunyaven de la meua terra. El Conde Duque de Olivares signava la cèdula reial i tancava el Tractat dels Pirineus. Quan vaig girar el cap, el rei

de França em somreia burlant-se dels meus ulls espantats.
Allà van caure morts dos cavalls més.
I JO M'ANAVA CONSUMINT.

Vaig passar per altres cercles de l'infern, quin de tots més terrible i angoixant: L'infern dels suicides: una gran multitud, gent del meu poble, cavant les seues tombes i llançant dins tot allò que els era propi. L'infern dels traïdors, dels botiflers venent la seua terra a qui vol destruir-la.
I JO M'ANAVA CONSUMINT.

I com passant la boca d'un embut, girant frenètics sense cap compassió, vam albirar el vèrtex de l'infern. Un quadre amb el retrat d'un rei borbó navegava capritxós a la deriva per una mar de sang. Del quadre tragué el cap Felip cinquè, però el seu cap era el del Cancerbero, que obrint les barres i mostrant la gran gola es va empassar els cavalls que restaven. I va bossar un llibre maleit: Decret de Nova Planta era el seu títol.

I JO M'ANAVA CONSUMINT.

I JO M'ANAVA CONSUMINT.

I JO M'ANAVA CONSUMINT.

Jo el noble en Jaume, per la gràcia de Déu rei d'Aragó, de Mallorca i València, comte de Barcelona i de l'Urgell, senyor de Montpeller.

*MARXA
JAUME*

Tornem a la nostra terra,
deixem la caverna als morts,
Jaume du la senyera,
la du apuntant cap al sol,
la passa sobre la terra,
la torna a alçar cap al sol,
Jaume du la senyera,
la du a les institucions,
Jaume du la senyera,
la du a les institucions.

Tornem a la via d'en Jaume,
girem-la cap al futur,
hissem la llengua del terra
que l'hem de traure a la llum,
passem de l'autonomia,
trenquem tots els estatuts,
portem la sobirania
i fem restablir els Furs,
portem la sobirania
i fem restablir els Furs.

Aneu encenent les flames,
aneu connectant els llums,
ben amunt les bengales,
que hi vegem clar tots els ulls,
que Jaume du la senyera,
que ho vegem clar tots els ulls,
la clava dalt de la torre
i no el parará ningú.
la clava dalt de la torre
i no el parará ningú.

La llum sempre guanya en la
vida
i torna a eixir pel llevant
i encara que el ponent llança
les ombres sobre la mar,
la llum sempre torna encesa,
torna a eixir pel llevant,
només camina la vida,
les ombres són un parany,
només camina la vida,
les ombres són un parany.

*ROMANÇ DE
CEC DEL REI
JAUME*

En la fosca de la nit
s'empara reina Maria
per a concebre un filllet
que el rei Pere defugia.
Així comença la història
amb miratges de llegenda,
de Montpeller les campanes
ressonen fins la Provença.

Perquè el 2 de febrer
del 1208
ha nascut un infant
amb bona estrella
que haurà de pujar
per camins de rocam i malesa,
perills i treballs
el perseguiran violents de tota
mena,
donat en penyora,
els seus pares són morts massa
d'hora,
s'haurà de criar
assetjat per gent usurpadora
i així es farà fort
com soca de roure
colpit pels vuit vents
i obrirà en tres branques un
país potent.

Comte de Barcelona,
rei d'Aragó,
senyor de Montpeller,
només un xicot,
farà bona ciència
de la seua gran intel·ligència,

astut i prudent
sotmetrà la noblesa insurgent
i amb la sang calenta,
tallarà la rapinya violenta,
perdrà l'Occitània
front a l'aliança del Papa i de
França
i girarà els ulls
a terres del sud
i cara a la mar
i eixamplarà la terra
per als seus vasalls.

Mercaders i burgesos
de Barcelona,
Tortosa i Tarragona
presenten queixes,
que des de Mallorca
els pirates ataquen la costa
i al rei fan dispondre
per armar una flota i
respondre,
es fan a la mar,
toquen terra vora el port
d'Andratx,
van ser cent vint dies
de batalles cruels i agonies,
trencant la muralla
els guerrers fan una gran
matança
i així es va rendir
Abu Yahia, rei dels sarraïns.

El rei posa l'esguard
sobre València

que és terra rica i bella
com cap hi ha en el món,
entra per Borriana
població principal de la Plana,
presa la ciutat,
fa captiu tot el nord valencià,
era un nou d'octubre
que a València va entrar amb
gran luxe
un rei amb trenta anys
que lluaia com sol en la mar.

D' un nou ordre en Europa
naixia l'alba
i el rei Jaume en sa terra
bé que ho mostrava,
ja va obrint les vies
per a suprimir el dret sobre
les vides,
para els peus als nobles
i ofereix terres a tot el poble
que baixen del nord
per ser amos amb el seu
esforç,
i amb la carta pobla
les ciutats creixen a la seua
ombra,
fa regne a València
amb uns Furs de moderna
tendència,
l'estat més dinàmic
en tot l'àmbit del
Mediterrani,
que feu avançar
els antics països federats.

Tindrà un abans i un després
el dret a la tirania,
el rei arbitrarà els nobles
i als veïns obrirà via.
Les Corts contrapesaran
l'excés i la desmesura
i els reis no tindran corona
fins que dels Furs facen jura.

*AB GREU
CONSIRE*

—
Lletra de
Bernart Sicard
(any 1230)
Música de Jan Maria
Carlotti i M. Marre
—

Ab greu consire
fau sirventés cozen.
Dieus! Qui pòt dire
ni saber lo tormen?
Qu'ieu, quand m'albire
sui en grand pessamen.
Non puese escrire
l'ira ni'l marrimen,
qu'el segle torbat vei,
e corrompon la lei
e sagrament e fei,
qu'unsquecx pensa que vença
son par ab malvolença,
e d'aucir lor e sei,
ses razon e ses dreï.

Tot jorn m'azire
et ai azirement,
la nueg sospire
e velhant e dormen.
Vas ont que'm vire
aug la cortesa gen
que cridan "Sire"
al Francés umilmen.
Mercé an li Franceï
ab que veja'l conrei,
que autre dreg no'i vei.
Ai! Tolosa, Proença
e la terra d'Argença,
Bezers e Carcasseï,
com vos vi e co'us vei!

Cavalaria,
Ospitals ni Maisós,
órdes que sia

non m'es plasenz ni bos.
Ab grand bausia
los truep et orgolhós,
ab simonía,
ab granz possessiós.
Ja non er apelatz
qui non a granz rictatz
o bonas eretatz;
aquels an l'aondança
e la grand benança;
enjans e traciós
es lor confessiós.

Si co'l salvatges
per lag temps móu son chan,
es mos coratges
qu'ieu chante derenan;
e car paratges
si vai aderrairan,
e bons linhatges
decazent e falsan,
e creis la malvestatz,
e'ls barons rebusatz
bausadors e bausatz
valor menan derreira
e desonor premeira,
avols ricx e malvatatz
es de mal eretatz.

Rei d'Aragon, si-us platz,
per vos serai onratz.

Amb gran preocupació
faig aquest poema calent.
Déu! Quí pot dir
ni saber el meu torment.
Quan jo em desperte
estic tot consirós.
No puc escriure
l'ira i el dolor,
perquè veig torbat el segle,
com es corromp la llei,
el sagrament i la fe,
Que cadascú pensa esclafar
els seus semblants
amb malvolença
i matar-los a ells,
les seues raons
i els seus drets.

Sempre m'indigne
i estic indignat,
a la nit sospira
qui vetlla i qui dorm.
Allà on em gire
sent la gent cortés
que diuen "Senyor"
al francés humilment.
Gràcies als francesos
de qui veig la riquesa,
que altre dret no en veig.
Ai! Tolosa, Provença
i la terra d'Argença,
Beziers i Carcassona,
cóm us vaig veure i com us
veig!

Les Ordes de Cavalleria,
els Hospitalers i els Maisós,
qualsevol orde
no m'és plaent ni bona.
Amb gran orgull els note
i que fan simonia
amb grans possessions.
Ja no és convidat
qui no té grans riqueses
o bones heretats,
aquells en l'abondança
i el gran benestar, enganyis i
traïció
és la seua confessió.

Tal com el salvatge
és el meu coratge
que jo cante així,
perquè la convivència
es va endarrerint
i els bons llinatges
decauen i es falsegen
i creix la malvestat,
els barons plens d'altivesa,
orgullosos,
posen el valor darrere
i el deshonor davant,
covards, rics i dolents,
és el mal que hi ha ara.

Rei d'Aragó, si us plau,
per vos serem honrats!

*CANÇÓ
DES DE
VALÈNCIA*

València a 8 d'octubre de l'any 2008.
Senyor rei Jaume I amb esta carta vull
meditar algunes coses que em vindrà bé escriure.
Sóc Ahmed, fill de Hassan, a Marraqueix nascut,
fa deu anys vinguí a València a treballar i viure,

Visc al barri de Russafa, la d'Al Russafi,
d'on tancàreu Balansiya en estricta setge,
he estudiat el català segons es parla ací,
tinc amics valencianistes i el Casal freqüente.

El Casal Jaume I, al vostre nom adscrit,
on parlem de tantes coses d'esta nostra terra,
més enllà de la ciutat, per retrobar un país
molt més clar directament sense esta boira incerta.

He sabut dels vostres Furs i de la llei antiga
que van fer de l'antic regne un estat modern
per la nua propietat, l'usdefruit, la fadiga,
censal mort, violari, engany de mitges i el cens,
l'emfiteusi, el lluïisme, l'any de plor, la tenuta,
pel sistema conjugal de divisió dels bens.
Cóm pot ser que a este país amb vuitcents anys de vida
continuen bloquejant els espanyols les lleis.

Sé que som la vostra pàtria els qui en la bandera
sostenim les quatre barres de Guifré el Pilós,
sé que som tots una pàtria els que la vostra llengua
fem sonar als nostres pobles com un mateix cor.

Jo sóc moro, immigrant i valencianista,
porte amb mi la clau de casa dels avantpassats
que marxaren expulsats des del port de Dénia
i guardaren a l'exili esperant tornar.

Jo he tornat segles després amb les butxaques buides
i reclame per a mi i tots els valencians,
fills i nets del Tio Canya, de qui em sent família,
eixes claus que ell ha perdut i acabarem trobant.

I ara jo vos demane un poc de foc,
senyor rei, per que enceneu
la llum que necessiten els polítics
que ara nos governen,
torneu a fer-los el crit
que va fer a Portopí:
“Vergonya, cavallers, vergonya”,
no perdeu València,
no veneu la terra
a aquells que vos la furten des de fora,
feu de la llei vella
una fruita nova.

Trescents anys fa que Espanya la inventaren,
feu de la llei vella
una fruita nova.

Vergonya, cavallers, vergonya,
feu de la llei vella
una fruita nova.

I que el regne de València s'agermane
amb tota la nació
i la terra que l'envolta,
Vergonya, cavallers, vergonya,
feu de la llei vella
una fruita nova

*CANÇÓ
DES DE
MALLORCA*

Qui m'ha vist i qui em veu
ara,
jo Abu Yahia de Mallorca
vaig governar tota la illa
i ara em duran a la forca.

Malaït Al Barxiluni,
rei de rums, Jaume I,
has devastat la Medina,
has mort homes per milers,
has malmés la nostra pàtria,
que Alà et soterre a l'infern.

Bon dia rei En Jaume I,
jo he nascut i vixc encara
a Vilafranca prop de Bonany,
a mig des Pla de Mallorca.
I si em voleu escoltar,
vos cantaré coses sentides
de gent que viu al meu costat
i apreses de jais i dides.

Dues velletes molt polides,
que tenen noms bons
d'escoltar:
la Balanguera i la Sibil·la,
així les solen nomenar.

La Balanguera i la Sibil·la
la nit passada em van contar
noves antigues que s'obliden,
noves que mai s'han d'oblidar.

Elles recorden el viatge
que van fer des de l'Empordà,

baixava gent amb l'equipatge
cap a Mallorca il·lusionats,

amb els fillets i les filletes
dies per terra caminant,
creuant la mar amb rem i
veles
amb el deliri d'arribar.

Vos els hi dareu casa i terres
per que en prenguessin
propietat,
van deixar enrere aquell mal
somni,
varen deixar els senyors
feudals.

Vos els digueru que aquelles
terres
bé les podien traspassar,
però que mai no les
venguessin
a senyors nobles o potentats.

Vareu fer un regne per
Mallorca,
vareu fer un regne dins la mar,
els nostres fills i els seus
ancestres
són com la terra d'un sol
camp.

La Balanguera fila, fila
i la Sibil·la va cantant
nits de Nadal per les

parròquies
des de que varen arribar.

Des d'aquest segle i aquest
dia,
encara us volen demanar
la Balanguera i la Sibil·la
i jo que duc la veu cantant:

la llum que necessita el nostre
poble
per poder governar-se ferm i
noble,
torneu a fer aquell crit
que féreu a Portopí:
"Vergonya, cavallers,
vergonya",
no perdeu les illes, no
no veneu la terra, no
a aquells que vos la furten des
de fora,
fei de la llei vella
una fruita nova.
fei de la llei vella
una fruita nova.

Trescents anys fa que Espanya
la inventaren,
i el regne dins la mar que
s'agermane
amb tota sa nació
i la terra que l'envolta,

Vergonya, cavallers, vergonya,
Vergonya, cavallers, vergonya,

no perdeu les illes, no
no veneu la terra, no
a aquells que vos la furten des
de fora,

feu de la llei vella
una fruita nova
feu de la llei vella
una fruita nova
feu de la llei vella
una fruita nova

*PRESA DE
BORRIANA*

Sota la llum zenital
surant al vapor bullent
només ferint la penombra,
s'albiren dos cossos nus
asseguts al mig dels banys
amb la humitat a la pell,
tots sols sense concurrència.

Si els ulls van fent-se a la fosca,
si els cossos van fent-se clars,
si són de mascle i femella,
si es fan la cort, Deu em
guard!

Ja es gira cap a les cuixes,
ja el mostra el sexe a plaer,
ja suspiren amb urgència,
ja n'hi posa els llavis prest.

Ai rei Jaume, fat de dones,
has manat tancar els banys
i has vingut amb gran secret
per trobar-te amb la donzella
de pell bruna i ulls de mel
que es menjava una magrana
a la porta de ponent.

Tu anaves dalt del cavall
només amb set cavallers
i el senyor dels sarraïns
de la ciutat de Borriana
es rendia al teu poder.
Va ser només un instant
mentre giraves el cap
que vas topar amb els seus ulls

i ella et va fer un somriure.
Tu prenies la ciutat
i eres pres del seu embuix.

Ai rei Jaume, fat de dones,
sempre anhelant un deler,
poc temps vas tindre ta mare
Maria de Montpeller.

*JOTA DE
JAUME I*

Aragó toca una jota
i el rei Jaume no la balla,
que ell no vol donar València
com a botí de batalla,
que ell no vol fer de València
una terra provinciana,

Jaume primer és un arbre
amb tres branques principals,
l'antic regne de València,
Catalunya i Balears.

Espanya vol esqueixar
l'arbre de Jaume I,
vol separar les tres branques
per fer llenya de foguer.

Han fet un ninot de falla
del bon rei Jaume I,
l'han plantat a la Glorieta
per pixar-se davant d'ell.

València serà València
mentre siga valenciana
i deixi de ser província
de la nació castellana.

Catalunya, terra vella,
lluïtadora i assenyada,
bressol de la nostra llengua,
paret mestra de la casa.

*CANT
ALTERNATIU*

Els fills de sant Francesc del
segle vint-i-u,
ocupes, pacifistes, els
alternatius,
Abans foren els hipies
amb la música i les flors,
restaurant l'anarquisme
per un món millor.

Sant Francesc va fer-se pobre
recaptant rebuigs i brosses,
escoltava les bestioles
i llepava el sol.
Fou modern al segle XIII
marejant per les esglésies
i el rei Jaume de Mallorca
era fans de sant Francesc.

Ja fa segles que les llàgrimes
són el pa per als pobres de la
terra,
però al temps que ens toca
viure,
les desgràcies s'han doblat per
mil.
Si el rei Jaume va exercir
violència,
l'armament pot avui el món
destruir,
on va esta barbàrie!
de quin progrés hem de
morir.

Els fills de sant Francesc del
segle vint-i-u,

ocupes, pacifistes, els
alternatius,
Abans foren els hipies
amb la música i les flors,
restaurant l'anarquisme
per un món millor.

Endavant ecologistes
amb els anticonsumistes,
sant Francesc s'apuntaria
i cantaria esta cançó:
"No serem, no serem moguts,
no serem, no serem moguts,
igual que un pi a prop de la
ribera,
no serem moguts".

El consum ens farà víctimes
d'una terra que el clima torna
inhòspita,
nuclears i gasos tòxics
és l'herència que deixem als
fills.
Si el rei Jaume va cremar
collites,
al nostre temps la natura està
en perill,
on va esta barbàrie!,
de quin progrés hem de
morir!

Avui fan la cimera dels països
rics
i a Génova es revolten grups
alternatius,

i allà va Berlusconi al front
dels carabinieri
a clavar una mà d'hòsties
a la bona gent.

Van internacionalistes,
també van altermundistes,
estan els antifeixistes,
va la bona gent.
La culpa la té el sistema!,
la solució, la revolució!,
bon cop de falç, bon cop de
falç,
defensors de la terra,
bon cop de falç!

El rei Jaume preparà el camí
que anys després ens ha dut
la democràcia
i emparà del feudalisme cruel
a les terres que va conquerir.
Però els llops sempre vigilen
disposats a devorar els corders
i avui hem creat un tercer
món
esclau per causa del progrés.

Els fills de sant Francesc del
segle vint-i-u,
ocupes, pacifistes, els
alternatius,
Abans foren els hipies
amb la música i les flors,
restaurant l'anarquisme
per un món millor.

*CANT DE LA
MUIXERANGA*

Des de la nit
brolla la llum
que ens crida a despertar

Som a l'albada
i la terra es manifesta
un país precís
que es fa ben cert
des del somni secular.

Som a l'albada
i la terra es va fent clara,
un antic país
que hem d'endreçar
i portar a l'avenir.

Des de l'hivern
mouen els brots
que l'arbre cobriran de flor.

Des de les serres
a la mar i a les estrelles,
un país ardent
engendrarà
l'enyorada llibertat

Des de la història
ens aguaita la memòria,
un antic país
que hem d'endreçar
i portar a l'avenir.

Poble menut,
harca i juí,
que el dia està arribant
són els nostres fills
qui gestaran
una terra en llibertat.

L'aire està moguent per la
llibertat
i el vent de ponent girarà en
llevant.

*DES DE LA
TOMBA*

Lo meu món és un desert tot alabastre
murat per l'horitzó i amb quatre vèrtex,
fosforescent penombra dels meus ossos
i un gran silenci abandonat pels astres.

No sóc res, no sóc ningú, només misèria,
ossos corcats de tomba per rutina,
el vellut roig i verd sobre fons negre
és en ma mort un mant de teranyina,

el polsim d'or sobre aquells cabells rossos
s'ha tornat cendra negra per la crisma,
no sóc res, no sóc ningú, només misèria,
misèria sóc i excrement de la vida.

Sent la remor d'homenatge i dolçaina
que em ve de l'altre món amb forta gresca,
no sóc res, no sóc ningú, només uns ossos,
cóm podeu venerar esta misèria?

Quins discursos arreu vora ma tomba
amb mentides i fraus fora de seny;
sent el mateix calfred que m'amerava
quan Franco em tornà els ossos a Poblet.

Prou violacions a les meues despulles,
profanacions, carros d'artilleria,
estic cansat que em volqueu del sarcòfag,
d'anar canviant de temple a sagristia,

de mescla d'ossos i ultratges fent tria
des d'un contenidor fora de mida,
de taüt en taüt, de plom a fusta,
de ser emparedat en una ermita.

Deixeu doncs descansar les meues restes,
només acataré el vostre homenatge
quan no em tracteu com farsa de folclore
i defenseu la meua obra amb coratge.

Jo no sóc espanyol ni sóc francès,
sóc aquell que en altre temps governava
conegut pel meu nom, Jaume I,
ara no sóc ningú, sóc la meua obra,
doneu via als principis del meu temps
Jo sóc els Furs de València,
jo sóc el Consell de Cent,
jo sóc el vostre país
com fiu son establiment
sóc l'expansió de la llengua
contra els amos sóc el dret,
jo sóc el vostre país
amb el que us he compromés
sóc l'ordenació jurídica,
sóc el Consolat de Mar,
sóc el parlamentarisme,
sóc la Generalitat,
jo sóc la sobirania,
sóc quatre barres de sang.

Bateu amb insistència el meu sepulcre,
amb fonèvol paraules em llanceu,
vaig a remoure la tapa de ma tomba,
no sé quin dels dos caps em posaré.

Vaig col·locant en vertical els ossos,
com la meua armadura els muntaré,
ja trac la calavera a les envistes,
ja el primer esglaó tinc sota els peus.

Per ofrenar noves glòries a Espanya
és la primera cosa que us entenc;
amb quins càntics orats se vos enganya!,
com pot ser, poble meu, que amb tal patranya
del vostre destructor vos defenseu!

Quina és la glòria que ofreneu a Espanya?
la vostra divisió n'és la millor,
però no sou tres brots solts i adversaris,
sou una mata, la mata de jonc.

Ni lo rei té dos caps ni tu dues llengües,
no som com dracs de transgènica insània,
poble meu, que no et trenquen l'idioma
ni que jo per quatre ulls llance llum blava.

Sota les meues cendres al sepulcre
guarde la brassa encesa del meu poble;
jo us diré un pas secret de pervivència
per què seguíu un full de ruta noble:

rodeu la clau de volta en l'alabastre,
seguíu els passadissos fins la cambra
que puja en espiral de palmatòries
fins la zona d'espills amb llum daurada,
allà lo rat penat vola i vigila:

És el camí cap a la superfície
des del món fantasmal que ocupeu ara
per què torneu a eixir a flor de terra,
la nostra terra viva i renovada.

No sóc res, no sóc ningú, només misèria,
però el vostre futur des de mi arranca.

COMPOSICIÓ

Textos: Vicent Torrent

Música: Vicent Torrent, Manuel Miralles, Jordi Reig, Miguel Blanco, Jan Maria Carlotti i Tomeu Penya

Arranjaments: Manuel Miralles, Jordi Reig, Miguel Blanco, Xavier Ahuir i Robert Moreno

INTERPRETACIÓ

Al Tall.

Vicent Torrent, Manuel Miralles, Jordi Reig, Enric Banyuls, Xavier Ahuir, Miguel Blanco, Robert Moreno, Maribel Crespo

Artistes invitats:

TOMEU PENYA

JAN MARIA CARLOTTI

Veü en off: Albert Forner

Producció executiva: Soledad Desfilis

Contacte: altall@telefonica.net

Disseny gràfic: Eugenio Simó

REFERÈNCIES

Recuperem els Furs. Enric Solà i Palerm. (Edicions 3 i 4)

Revista El Temps, 29/01/08

"El rei conqueridor. Jaume I: entre la història i la llegenda"

Antoni Furió. (Editorial Bromera)

Revista L'Illa n° 47

Jaume I, el rey bicéfalo. Toni Mollà. (Diari Levante 16-02-08)

Els valencians davant el VII centenari del naixement de

Jaume I (1908). Antoni Ferrando. (Diari Levante 10-02-08)

Jaume I. Crónica o Llibre dels Feits. A cura de Ferran Soldevila. (Edicions 62)

Divina comèdia. Dante Alighieri

Les veus de la Vall. Rafael Escobar. Eliseu Climent Editor

Al Tall.

Un plantejament renovador de la música tradicional: repertori fonamentalment de nova creació amb textos actuals i música que fusiona elements de diferents tradicions mediterrànies.

Al Tall, des de la seua formació en 1975, ha editat 16 discs de llarga durada i alguns singles. Compta amb més de mil actuacions en directe, entre les quals figuren diversos escenaris de França, Portugal, Itàlia, Alemanya, Mèxic.

Al Tall forma part –junt a Milladoiro (Galícia), Oskorri (Euskadi) o Nuevo Mester de Juglaría (Castella)- del nucli que va consagrar la música folk de las diferents tradicions ibèriques com un gènere modern a partir del qual s'han desenrotllat posteriorment centenares de grups i diverses tendències de l'ona folk.

Al Tall crea i interpreta en la tendència folk de riproposta, terme italià que suposa la recuperació no ja d'antigues melodies i romanços sinó la creació moderna partint dels sons bàsics i les formes tradicionals de musicar. Així, des de la tradició musical del País Valencià, les Illes Balears i Catalunya, **AL TALL** ha anat endinsant-se en el marc més ample del conjunt de la música mediterrània amb una fusió d'estils que configura la seua labor musical com una alternativa important en ordre a situar la música actual del Mediterrani (al marge d'altres ritmes importats) als àmbits internacionals de l'Occident Europeu. En els concerts **AL TALL**, amb la lluisor de les seues melodies, amb la correcció de l'execució musical (més de quinze instruments diversos de corda, vent, percussió), i amb el seu domini de l'escena, produeix una immediata connexió amb el públic, bé des de l'opció d'un repertori absolutament

DISCOGRAFIA I EVENTS

festiu que provoca la participació lúdica dels assistents, com des de l'opció d'un repertori tranquil que ofereix l'oportunitat d'escoltar temes més delicats i complexos.

1976. *Cançó popular al País Valencià*

1977. *Deixeu que rode la roda*

1977. Presentació del segon disc en el Teatre Principal de València.

1978. *Posa vi, posa vi* (cançons de taverna)

1978. Presentació del tercer disc en el Palau de la Música de Barcelona.

1978. *A Miquel assassinar*

Primer i únic senzill d'Al Tall.

1979. *Quan el mal ve d'Almansa*

Cantata, en base a diversos gèneres tradicionals, sobre les conseqüències de la Guerra de Successió en el País Valencià: un capítol fonamental de la seua història.

1980. *Som de la pelitrúmpeli*

(cançons de i per als infants)

1981. Creació del festival Trobada de Música del Mediterrani.

1982. *Cançons de la nostra Mediterrània*

(amb M^a del Mar Bonet)

Cançons tradicionals de tota l'àrea lingüística catalana.

1983. *Tocs i vares*

Amb Tocs i Vares, Al Tall defen la recuperació de la música tradicional, en base a rehabilitar els mecanismes de la variació i la improvisació

1984. *Al tall, deu anys*

(àlbum doble recopilatori)

1985. *Xarq Al-Andalus*

(amb Muluk El Hwa, de Marraqueix)

Lletres de poetes àrabs valencians dels segles XI al XIII són musicats amb ambients sonors andalusí i gnawa. Fusió amb els músics magribins.

1988. *Xavier el coixo*

1990. Edició en Alemanya del CD Xarq Al-Andalus (Erde - World Music)

1990. Concessió de la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya.

1994. *EUROP EU!*

Aquest repertori recorda la història que van protagonitzar milers d'emigrants valencians -i europeus en general- en la seua fugida cap a Algèria, des de principis del segle XX fins les darreries dels anys 60.

1994-1995. Campanya 20 aniversari: concerts extraordinaris amb la col·laboració de M^a del Mar Bonet, Muluk el Hwa, Jan Mª Carlotti i músics de formacions anteriors. Edició del video-clip Europ eu!. Concessió dels Premis Èxits d'Or del disc català, Cartelera Turia, Miquelet d'Honor, Revista Enderrock, Radio-4.

1999. *La Nit*

Primer disc de l'etapa altallenca més recent.

2001. *25 Anys en directe*

(amb la Banda Sinfónica Unió Musical de Torrent)

Primer disc en directe del grup.

2001-2003. Campanya 25 aniversari: concerts extraordinaris amb les Bandes U.M. de Torrent, Banda del Conservatori de Castelló, de Gandia, Primitiva de Lliria, d'Albalat de la Ribera, de Borriana, de Paterna, de Picassent, de Xàtiva.

Concessió dels Premis Llibertats nacionals del Bloc Nacionalista Valencià, de la Federació d'Associacions de Veïns de València, del Club A la nostra marxa.

2004. *Vares velles*

2004-2005. Premis Joan Coromines de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) i Socarrat Major de l'Ass. Cult. Els Socarrats de Vila-real.

2006. *Envit a vares*

Edició en cd i dvd del concert gravat en directe a la Plaça Major d'Algemésí.

